

Kesztölci krónika

– Harmadik rész –

A BARÁTSÁG 1994 karácsonyi-újévi, valamint 1995 májusi számában jelent meg egy-egy részlet filmtrilógiánk első két fejezetének forgatókönyvéből. A filmet a Magyar Mozgókép Alapítvány támogatásával az MTV Szegedi Stúdió és a MOVI Fórum Filmstúdió készítette, rendező-operatőre Kiss Róbert volt.

A kétórás dokumentumfilmben pilisi szlovák szülőfalum, Kesztölc mozgalmas és tragikus történetét dolgoztuk fel a második világháború végnapjaitól az '56-os forradalom leveréséig. „A hadifogság” című epizód az orosz légerekbe hurcolt 385 kesztölci férfinak állított emléket, akiknek évek múltán alig kétharmada térhetett vissza. „Az összeesküvés” az 1952-ben le tartóztatott, szervezkedő bányászok sorsát idézte fel. Vezetőiket, a budapesti Erdélyi Józsefet és a kesztölci Farsang Andrást kivégezték, Marek Lajos pedig a távollétében kimondott halálos ítéletével a forradalomig bujkált a faluban.

Krónikánk 3. részének címe „A köztársaság” – szomorú történelmi firtor. A falut a környéken mindmáig „Kesztölci köztársaság”-ként emlegetik. Az országban talán itt állt legtovább fegyverben a nemzetőrség...

A kesztölci forradalom egy robbanással kezdődött. Simonek Lukács és bátyja dobott dinamitot a csúcsvezetőségi párttitkár (a község és a térsz pártszervezeteinek vezetője), Kara Imre házára, aki előzőleg Pestre menekült. Másnap, 1956. október 24-én nagy tömeg vonult végig a falun. A rendőrségtől fegyvereket vettek el, összetörték a beszolgáltatási rendszer szégyentábláját. Sajnos, könyveket is égettek. Október 28-án nemzeti bizottságot és nemzetőrséget választottak, ez utóbbinak a vezetője Fekete Mihály, helyettese Simonek Lukács lett. A községi párttitkár, Kara Ferenc ekkor már napok óta bujkált szénakazlakban, csőszkunyhókban, végül november 3-án este a hideg és a fáradtság hazakényszerítette. Nem volt szerencséje...

A köztársaság

– Részlet a forgatókönyvből –

Simonek Lukács

Kara Ferenc: Reggel, még sötét volt, zörögnek a kapun, hát ki lehet az? A feleségem kinyitja a kaput: csőre töltött géppisztollyal ott áll Simonek Lukács!

Simonek Lukács: Az első reggelen, amikor az oroszok bejöttek Budapestre, mi ezeket a kommunistákat összeszedtük, hogy ne legyen itt vérontás. Én korán reggel elmentem a Váczi Józsihoz meg a Petróczi Pistához, hogy szépen szedelőzködjének és menjenek a pártházba. Fel is öltöztek, aztán elmentem a Nebahaj Janihoz, odáig elkísértem őket, de akkor már az egyik Pilnacsék-fiú is velem volt, így aztán a Janinak átadtam azt a kettőt, és ő bekísérte őket a községházára.

Nebahaj János: Nekem akkor fegyvert hoztak, ez a rendőrségen is szóba került, ott is elmondtam, mert hogy minket, akik korábban be voltunk csukva, halomra fognak lőni. Akkor az asszony azt mondta nekem, hogy vagy ő, vagy a fegyver! És akkor bízták rám azt a kettőt, hogy ha már bemegyek a faluba, vigyem be őket is, no, így aztán le is adtam őket ott...

Simonek Lukács: Aztán elmentem a Kara Vendelhez és őt én magam kísértém be a községházára... nem, a pártházba, oda gyűjtötték őket. Aztán elvittem még, úgy emlékszem, a Kara Lujit és a Kara Józsit.

Kara Lajosné: Úgy rémlik, hárman jöttek hozzánk, és mondták a férjemnek, hogy öltözzön föl. De nemcsak őt vitték el, hanem a sógort is, mert mi együtt laktunk, ugye, és őt is elvitték.

Kara József: November 4-én minket begyűjtöttek a pártházba, nem is tudtuk, miért, csak annyit mondtak, hogy szedelőzködjünk, és úgy, ahogy voltunk, vittek minket a pártházba.

Kara Lajosné: Elvitték a bátyámat is, meg az apámat is, de én ezt már csak azután hallottam, hogy a mieinket elvitték.

Kara Ferenc: Wojczek József volt az első letartóztatott. Én voltam a második. És úgy hozták a többi. Úgyhogy tizenkilencen voltunk letartóztatva.

Fekete Mihály: Simonek Lukács fölébresztett engem, még ágyban voltam és azt mondta: „Miska, te még alszol? Én már összeszedtem a kommunistákat, mert az oroszok megtámadták Pestet.” Hát – mondta – jól titted, mert ezek úgyis előjönnek a fegyvereikkel, és még komoly baj lehet a faluban...”

Petróczi János: Én úgy voltam vele, örültem, hogy hazajöttem. Egyszer már befürödtem; meg is fogadtam, hogy nem csinálok semmit. Bár, amikor Várpalotán voltunk bezárva, titokban letettük mi, rabok az esküt. Azért, hogy így ártatlanul büntetnek minket, ha hazakerülünk, még ha kommunista terhes nő, terhes asszony lesz is, azt is keresztül-lőjük, hogy több kommunista ne jöhessen a világra! Erre megesküdtünk... No, de aztán az mégis egészen úgy, az ember csak meggondolja magát, ha már arról van szó, hogy lőjön.

Kara Józsefné: Az valami szörnyűség volt! Nem voltunk biztosak abban, hogy haza fognak jönni! Csak arra gondoltunk, hátha mégis megölik őket?!

Petróczi János: És volt úgy, gondold el, hogy például a Pilnacsék Marci... hát ilyenkor csak ki kell menni WC-re, mit tudom én, félre kell mennie az embernek. Hát amikor vizelni ment, no, megmondom, úgy, ahogy van, bizony, a saját két fia ment mögötte! Azok vigyáztak rá, hogy meg ne szökjön! Ilyenek voltak ott mind azok a fiúk, mindegyik csak lőtt volna már!

Farsang Andrásné: A Miskának azt mondtam: „Meg ne lássam, hogy löni fogsz, vagy valamelyiket agyonlövöd! Te itthon vagy, az én férjem nincsen itthon – és mégsem akarom, hogy vér folyjon!”

Fekete Mihály: A nap közepe táján jöttek az asszonyok, a családtagok, és sírtak, hogy mit akarunk velük csinálni?! Mondtam, hogy „Semmit”, mert ők már azt hitték, hogy talán... nem tudom... le lesznek lőve...

Kara Ferenc: Na, megmondom, hogy mitől féltünk legjobban. Azt tudtuk, hogy ha kijönnek Győrből idegenek... fegyveresek, elvisznek... azok talán megtették volna. De itt is voltak józan eszűek közöttük. Hogy erre a kesztőlciek részéről nem került volna sor, hogy bennünket az árok fölé visznek és lekasabolnak: attól mi nem tartottunk.

Petróczi János: Aztán hármat kiválasztottam közülük, és elmentem velük a tanácsra. No, a három között ott volt a Vitek Pali, Kacsin Pali és a Petrik Jóska. Ők hárman voltak, ők még ma is megmondhatják, hogy amit mondok, az úgy volt. A tanácson aztán kicsit össze is veszünk, hogy mit akarok én! Mert én egyáltalán semmi nem voltam, nem voltam benne semmiben. És hogy miért avatkozom én az ő dolgukba? Én csak annyit akartam, hogy engedjük el ezeket a férfiakat.

Petróczi János

Kara Ferenc: No, akkor az volt a megállapodás, hogy kérem szépen, ők nem bántanak bennünket és mi ne bántsuk őket. Ezzel záródott a dolog, és lehetett öt óra vagy hány óra, akkor engedtek ki bennünket.

Petróczi János: No, aztán meg ott állt a Fekete Miso az ajtóban, és azt mondta nekem: „Ezért golyót fogsz kapni!” Akkor megfogtam a puskát, mondom: „Nesze, itt van, te küldted reggel, azt hiszem, csőre van töltve, így mondták a fiúk. Itt van, ereszd belém!” Elvette a puskát és hátrатette. Nem lőtt... Hát ennyi ideig volt puskám, reggeltől délutánig, többet semmit!

Fuzik János: A kesztölci nemzetőrség jóval nagyobb létszámú és szervezettebb is volt a megye falvaiban ismerteknél. A kommunisták számára éjszakai kijárási tilalmat rendeltek el, aminek betartását az őrszolgálatot teljesítő nemzetőrök rendszeresen ellenőrizték. Az oroszok nem november 4-én, csak november 16-án vonultak be először a faluba. De már néhány nappal korábban híre jött, hogy egy harckocsizó egység a falun keresztül fog Esztergom felől Budapest ellen vonulni. A kesztölci nemzetőrök ekkor mindenre elszánták magukat...

Fekete Mihály

Fekete Mihály: Kimentünk a falu végére Molotov-koktélokkal, meg amilyen fegyverünk volt, hogy ellenálljunk az oroszoknak, ne tudjanak fölmenni Pestre.

Kara Vilmos: Estére olyan hétszázan gyűltünk össze, kesztölciék. Szétosztottak bennünket, hogy kinek merre kell mennie. Én itt a Hősök terén csináltam állást magamnak. Hogy majd onnan a szemközti utcába tudok tüzelni, ha jönnek, mert szembeszállunk velük. No de nem jöttek, így aztán mi a fegyverekkel hazamentünk.

Fekete Mihály: Amikor az oroszok a magyar ávósokkal és a kesztölci pártfunkcionáriusokkal körülvették a falut, akkor mindjárt elkövettek egy gyilkosságot. Agyonlőtték Minczér Gyula bácsit a posta fölött, a pincék-nél. Ez volt a bemutatkozásuk... Persze, eshetett volna talán több gyilkosság is, de mielőtt bejöttek, én azt mondtam a nemzetőrségnek: „Fiúk, rejtsetek el a fegyvereiteket és oszlojatok széjjel, tűnjetek el, ki merre lát!”

Hertlik Jenő: Az volt az a szomorú nap, amikor nálunk már elkezdtek az esküvői sütetést, kedden volt az, nem is tudom, hányadikán... november 16-án volt, mert ugyanaznap este agyonlőtték az apósomat. És szombaton lett volna a lakodalom! Amikor hallottam, mi történt, szaladtam oda föl, ahol agyonlőtték. És nem akartam elhinni! Megyek feléje, talán az ötödik lehettem, aki látta őt. Hát az szabályos agyonlövés volt! Ő ment hazafelé... és szemből az oroszok meg a kesztölci pufajkások meglőtték... Elölről kapott géppisztolyból egy sorozatot, aztán visszafordult, ahogy el tudom képzelni, és megbotlott, mert már vérzett, az arcára bukkott és aztán hátulról kapott a fejébe egy dum-dumgolyót, ami kitépte a homlokát és az agyveleje ott volt mellette. Ezt én magam láttam!

Fekete Mihály: Mi a Gyula bácsit nagyon szépen eltemettük, mint egy forradalmárt, aki áldozata lett ennek a bejövételnek, az orosz bejövételnek. Szép temetésben részesítettük, díszlövéssel a koporsó felett... December 15-én újra körülvették a falut, mert az akkori kesztölci pártfunkcionáriusok nem tudták lenyelni azt, hogy itt a nemzetőrség talán legtovább tartotta magát Kesztölcön, és hogy itt még mindig létezik. Már mindenhol le volt verve minden.

Kara Vilmos: Éppen szilveszter napján sikerült megszökni. Elmentünk a leányvári állomásra, felültünk a vonatra, és úgy aztán le Szegedre. Este indultunk Szegedről gyalog Jugoszláviába. Szerencsésen át is jutottunk, bár akkora hó volt, majdnem térdig ért, de átjutottunk Jugoszláviába.

Fekete Mihály: Ausztriába átmentünk december 20-án úgy, hogy a karácsonyt már ott töltöttük. Az osztrák csendőrség gumicsónakokkal segített nekünk átmenni a csatornán, a vízen, hogy osztrák földre lépjünk. Ez volt talán az életem legboldogabb napja.

Marek Sándor: Disszidáltam, mint sok más forradalmár. S amikor úton voltunk, nagyon sokakkal találkoztam, akikkel én korábban együtt ültem. El voltam ítélve én is... És sajnos, nagyon szomorúan vettük a hírt, hogy segítséget nem kaptunk, rá voltunk kényszerítve arra, hogy disszidáljunk. Így akartuk megmenteni az életünket, mert újból bosszút álltak volna rajtunk.

Simonek Lukács: Mondja nekem egy kiskatona, név szerint mondta nekem: „Lukács bácsi, ha tud, szökjön meg, mert halálra van ítélve!” Megmondta azt is, hogy a Fekete Misó meg a Minczér is halálra van ítélve. Én a Minczérnek szóltam, azt mondja, nem bántottam én senkit, nem megyek sehová.

Nebehaj János: Fel is akasztották a Minczér Jóskát. Pedig az olyan ember volt, hogy ha egy légy az orrára ült, azt se ütötte agyon, hanem elhajtotta. Hogy miért akasztották fel azt a fiút? Azt sem tudjuk!

Kara Ferenc: Talán abban követett el hibát, mert statárium volt, hogy leadta ugyan a fegyverét, de találtak még egy csomó fegyvert nála. Ez volt talán a hiba.

Fuzik János: Minczér József bányászt a statáriális bíróság halálra ítélte, az ítéletet még 1956 decemberében végrehajtották. Holttestét nem adták ki a családjának, valahol a 301-es parcellában földelték el. A kivégzés híre az egész falut megrendítette. Kesztlőcön a nemzetőrség nemhogy nem ölt meg, de nem is bántalmazott senkit. Mégis két nemzetőr fizetett az életével. Aztán sorra kerültek a többiek is...

Kochnyák József: Amikor elvittek minket a tanácsra, ott voltak azok az izzó gallérosok és kesztölciiek is voltak közöttük, kesztölciiek! Ott megverték... Ott megverték!

Dukony Lajos: No, aztán szépen megfizettek nekünk! '57-ben, január 25-én jöttek először, összefogdostak minket, megverték a tanácson, de úgy, hogy... hogy azt nem lehet elmondani! Aztán március 15-én újból összefogdostak minket és elvittek három napra. Április 4-én és május 1-jén megint... és aztán július 26-án vittek el minket utoljára.

Farsang Andrásné: Én sehol nem voltam, én semmit nem csináltam, és '57. július 26-án mégis bevittek! Akkor is Tatabányára vittek, ahol elég súlyos tüdőgyulladást kaptam, hajszálon múlt, hogy megmaradtam. Egy hónap múlva visszahoztak Esztergomba, és ott voltunk; nem tudom, mikor volt a tárgyalás.

Ortutay András levéltáros: Az Esztergomi Megyei Bíróság – mert akkor még Esztergomban volt, csak néhány éve költözött át Tatabányára – 1958. január 13-31. között zárt tárgyaláson tárgyalta tízegynéhány kesztölci embernek a perét. Február 5-én hozta meg az ítéletet.

Részlet a vádiratból: „Vádolom Kertész Ferencet és Fekete Mihályt a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló szervezkedés vezetésének bűntette miatt, mert az 1956 októberi ellenforradalom alatt Kesztlőc községben megszervezték a Nemzeti Bizottságot, valamint a Forradalmi Bizottságot, melyen keresztül irányították a községben az ellenforradalmat. Az eddig tagosított földeket a régi gazdáknak kívánták visszaadni. Budapestről, Dorogról, Eszter-

Kara Ferenc

Fuzik János a Pilisben, a jelentős szlovák lakossággal bíró Kesztlöcön született. 1976-ban érettségizett a budapesti szlovák gimnáziumban, ezt követően felvételt nyert a pozsonyi Comenius Egyetemre, ahol újságírást tanult. Később a magyarországi szlovák sajtóban dolgozott, illetve a Magyar Televízió szlovák nyelvű adását szerkesztette. Dokumentumfilmeket is rendezett a magyarországi szlovákság életével kapcsolatban. Az 1996-os EtnoFilm Fesztiválon a szlovák-magyar lakosságcseréről szóló, Hívó szóra című dokumentumfilmje megkapta a fesztivál nagydíját.

1999-ben megválasztották az Országos Szlovák Önkormányzat elnökévé, ekkor távozott a Magyar Televíziótól. Tisztségében összesen négy választási ciklust töltött. A 2014-es országgyűlési választáson az első szlovák nemzetiségi lista vezetője volt, nemzetiségi szószólóvá választották. A 2018-as országgyűlési választáson nem indult. A horvát-országi Eszéken (Osijek) 2020-tól vezette a főkonzulátust. 64 évesen hunyt el, 2022-ben.

Munkásságáért 2006-ban a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztjével tüntették ki.

gomból fegyvereket szereztek. A szovjet csapatok elleni harcra a felkészülést vezették azon esetben, ha a faluba be akarnak hatolni. Megszervezték, hogy a dolgozók ne tudjanak munkába menni, azokat több esetben fegyverrel kényszerítették a sztrájkra. Volt ávósok lefogására csoportokat küldtek ki. Vádolom Kain János, Velmovszki József, Minczér Bernát, Dukony Lajos, özv. Farsang Andrásné terhelteket a népi demokratikus államrend megdöntésére irányuló mozgalomban való tevékeny részvétel büntette miatt. Feldúlták a pártház és a tanács épületét és a fenti tényállásban leírt különböző ellenforradalmi cselekményeket hajtottak végre, valamint népi demokratikus és kommunista-ellenes kijelentéseket hangoztattak. Közlöm, hogy Simonek Lukács ellen a nyomozást felfüggesztettem és elfogató parancsot adtam ki.”

Ortutay András: Kertész Ferenc elsőrendű vádlott öt évet kapott, Fekete Mihály, aki nem tartózkodott akkor az országban, tíz évet, Kain János, a harmadrendű vádlott egy év 10 hónapot, Velmovszki József két év négy hónapot, Minczér Bernát egy évet, Dukony Lajos hét hónapot. Ez egyébként az előzetes letartóztatás ideje volt, ezek a hónapok azt jelentik, hogy az állam nem enged el valakit csak úgy. Elképzelhető, hogy ha Simonek Lukács nem bujkál, hanem őt is vagy a januári vagy a júliusi letartóztatások során elfogják, valószínűleg halálos ítéletet vagy ahhoz közelit kapott volna.

Simonek Lukács: Én a szüleimnél voltam elrejtőzve négy évig, a padló alatt, és négy év után hazamentem. Az asszony csinált nekem egy ugyanolyan rejtékhelyet a föld alatt, a sparheret alatt, ott voltam aztán két és fél évig. Csak négy év múltán tudták meg a gyerekek is, hogy élek. Egyszer megtalált a sógornóm, éppen a követ mostam fel otthon, és elfelejtettem kulcsra zárni magamat. Kinyitja az ajtót, én ugye főköttében, kendőben, asszonyruhában voltam. Összecsapta a kezét: „Hát te, Lukács, itthon vagy?” Nagyon meglepődött, aztán mondtam neki, hogy ne beszéljen erről sehol. Nem is mondta szegény, senkinek...

Fuzik János: Végül valaki mégis elárulta, menekülnie kellett. 1962 február elején átszökött Szlovákiába, ahol elfogták, és az ilavai börtönbe került. Rövid kihallgatás után átadták a magyar hatóságoknak, de ezúttal szerencséje volt: március 27-én amnesztiával szabadult. Még ma is előttem van egy szép tavaszi vasárnap délután a pártklub mögötti tekepályáról, ahol akkoriban mi, gyerekek, pár forintért a bábukat állítottuk. Egyszer csak megjelent egy ember, akit addig sosem láttam a faluban, és nagyon meglepett, hogy a férfiak régi ismerősként üdvözölték: „Szervusz, Lukács, szervusz!” Később aztán megtudtam róla, hogy ellenforradalmár volt, meg azt is, hogy évekig bujkált, de arról csak mostanában értesültem a Dorogi Járási Pártbizottság és a Dorogi Bányáüzem akkori lapja, a „Duna mente” cikkéből, hogy „köztársasági elnök” lett volna! Ez a lap az ’56-os kesztölci események kapcsán ugyanis féhéren-feketén állítja a következőt: „Október 28-án délután aztán sor került a »köztársaság« kikiáltására is.” A cikk utolsó fejezetében pedig így ír a „köztársaság” bukásáról: „December 15-én hajnalban az R-csoport körülrzárta a falut. A »kormány« valahogy megneszelte a dolgot. Futott mindenki, amerre látott. Az egyik főkorifeusnak sikerült is kereket oldania. (Nyilvánvalóan az Angliába disszidált Fekete Mihályra céloz. – F. J.) A »köztársasági elnök« úrnak, Simonek Lukácsnak is nyoma veszett. Még mindig nem került kézre. Valahol a bujdosók keserű kenyerét eszi, önkéntes száműzetésben.”

Éz a száműzetés hat év után véget ért, a kesztölci köztársaság legendája viszont mindmáig él. De valóban csak legenda lett volna?

Simonek Lukács: Azt csak gúnyból tették be rólunk az újságba, hogy én állítólag „köztársasági elnök” voltam, ezt írták rólam, meg hogy olajra léptem, nem találunk és halálra vagyok ítélve.

Fekete Mihály: Mi mindvégig érintkezésben álltunk a parlamenttel, mi jártunk föl személyesen Pestre, mi tudtuk, hogy mi van, nemhogy még itt külön köztársaságot alakítottunk volna! Gúnyból hozták ki a „kesztölci köztársaság”-ot, ezzel gúnyoltak minket.

Dukony Lajos: Hát „köztársaság” nem volt! Kesztyölcön illet senki nem mondott, senki nem követelt, azt csak az újságírók találták ki, meg aztán azok, akik továbbra is vezetők maradtak Kesztyölcön, hogy saját magukat kiemeljék.

Ortutay András: Elképzelhető, hogy amikor a korabeli sajtó munkatársai körülnéztek, hogy mit lehet jól értékesíteni politikailag, akkor az a mondat, hogy Kesztyölcön „köztársaság” van, valami szokatlan és pikáns volt... és ezt ugye alá lehetett támasztani, mert tényleg volt egy elakadt harckocsi Kesztyölcön, és eköré lehetett különböző történeteket keríteni, például, hogy pálinkáért, borért vásárolták a szovjetektől... Egy színesnek tűnő történet volt, amely – azt hiszem – a bíróságot is elvitte rossz irányba.

Fuzik János: „És a fáma szól: Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kesztölci köztársaság is a világon. Élt ötven napot. Meghalt 1956. december 15-én. Béke poraira!” – írta 1957. április 7-én a „Duna mente”, így születnek a legendák. A mi krónikánk pedig folytatódik...

Fekete Mihály: Engem az angliai Szabadságharcos Szövetség megkért, hogy jöjsek el 1989. június 16-án Nagy Imre temetésére Budapestre. Természetesen hazamentem Kesztyölcére is, de ott nagyon kellemetlen élményben volt részem. Mert én azt hittem, hogy talán már minden el van felejtve ilyen hosszú idő után. De úgy látszik, a kommunisták nem felejtene, mert azt üzenték nekem, hogy élve jöttem és halva fognak visszavinni!...

Velmóvszki József: Engem is megfenyegettek, hogy vigyázzak magamra, és ne menjek ki este az utcára! Nekem már ígérték kötelet, akkor se féltem, mondtam, mikor visznek? Én nem félek a haláltól.

Kara Ferenc: 1980 óta nem vagyok már párttitkár. Egyszerű, szürke párttag voltam a kilépésig. Mert jóllaktam az egésszel!

Kara József: Én nem léptem ki! Én ebben nevelkedtem, meg is maradok ennél! Ha holnap fel is akasztanak ezért, akkor se bánom!

Farsang Ferenc: Hát, még magam se tudom... igen... megbocsátok, hát mit tegyek, de engem hagyjanak, engem hagyjanak élni! Én csak ezt szeretném. Ahogy hirdetik is, hogy megbékélni... és megbocsátani! No, de én is ezt kérem! Hiszen én se bántok senkit! Én is azt szeretném, hogy nekem is bocsásson meg, én nem haragszom senkire.

Dukony Lajos: Amelyik vert... ha elébem állítanák azt, amelyik vert... és a kezembe nyomnának egy gumibotot, hogy add vissza neki, én nem tudnám megtenni! Lehet, hogy leköpném, és azt mondanám neki: „Szégyelld magad”, de a gumibotot eldobnám... Nem bocsátok meg neki, de nem is adom vissza! No, szóval valahogy így kellene csinálni! Mert másképp... én félek ezért a népert, Jani... félek!

Dukony Lajos

